

ΜΑΡΑΛΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΩ.

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.

Ἄσυναίρετον	Συνηρημένον	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
Χρυσ-όω	χρυσῶ	— —	— —
χρυσ-όεις	χρυσοῖς	χρυσ-όετον	χρυσοῦτον
χρυσ-όει	χρυσοῖ	χρυσ-όετον	χρυσοῦτον

Δυϊκός.

Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
χρυσ-όμεν	χρυσοῦμεν
χρυσ-όετε	χρυσοῦτε
χρυσ-όουσι	χρυσοῦσι.

Παρατατικός.

ἐχρυσ-οον	ἐχρυσουν	ἐχρυσ-όετον	ἐχρυσοῦτον
ἐχρυσ-οες	ἐχρυσους	ἐχρυσ-οέτην	ἐχρυσούτην
ἐχρυσ-οε	ἐχρυσου	ἐχρυσ-όμεν	ἐχρυσοῦμεν
	ἐχρυσ-όετε	ἐχρυσοῦτε	
	ἐχρυσ-οον	ἐχρυσουν.	

Παρακείμενος . . . . . κεχρυσ-ωκα.

Ἵπερσυντελ. . . . . ἐκεχρυσώκειν

Ἄόριστος . . . . . ἐχρυσ-ωσα.

Μέλλων . . . . . χρυσ-ώσω.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον
χρυσ-οε	χρυσου	χρυσ-όετον	χρυσοῦτον
χρυσ-οέτω	χρυσούτω	χρυσ-οέτων	χρυσούτων

Πληθυντικός.

ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
χρυσ-όετε	χρυσούτε
χρυσ-οέτωσαν	χρυσούτωσαν, ἢ χρυσούντων.
Παρακείμενος	κεχρύσ-ωκε.
ἄοριστος	χρύσ-ωσον.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

χρυσ-όοιμι	χρυσοῖμι	— —	— —
χρυσ-όοις	χρυσοῖς	χρυσ-όοιτον	χρυσοῖτον
χρυσ-όοι	χρυσοῖ	χρυσ-οοίτην	χρυσοίτην
χρυσ-όοιμεν	χρυσοῖμεν	χρυσοῖμεν	χρυσοῖμεν
χρυσ-όοιτε	χρυσοῖτε	χρυσοῖτε	χρυσοῖτε
χρυσ-όοιεν	χρυσοῖεν	χρυσοῖεν	χρυσοῖεν

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Πληθυντικός.

καὶ Ἄτ- τικῶς	χρυσοῖην	---	---	χρυσοῖημεν
	χρυσοῖης	χρυσοῖητον	χρυσοῖητε	χρυσοῖητε
	χρυσοῖη	χρυσοῖήτην	χρυσοῖεν	χρυσοῖεν
	Παρακείμενος	κεχρυσ-ώκοιμι.		
	ἄοριστος	χρυσ-ώσαιμι.		
	ἰολικός	χρυσ-ώσεια.		
	μέλλων	χρυσ-ώσοιμι.		

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός ἄσυναίρετον.	Δυϊκός. Συνηρημένον.	Ἐνικός. ἄσυναίρετον.	Δυϊκός. Συνηρημένον.
χρυσῶ	χρυσῶ	— —	— —
χρυσῆς	χρυσοῖς	χρυσ-όητον	χρυσῶτον
χρυσῆ	χρυσοῖ	χρυσ-όητον	χρυσῶτον

Πληθυντικός.

ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
χρυσ-όωμεν	χρυσῶμεν
χρυσ-όητε	χρυσῶτε
χρυσ-όωσι	χρυσῶσι

Παρακείμενος . . κεχρυσ-ώκω
 Ἄοριστος . . . . χρυσ-ώσω.

Α Π Α Ρ Ε Μ Φ Α Τ Ο Σ .

Ἐγερτώς . . . . χρυσ-όειν | χρυσοῦν.
 Παρακείμενος . . κεχρυσ-ωκέειναι.
 Ἄοριστος . . . . χρυσ-ώσαι.
 Μέλλων . . . . χρυσ-ώσειν.

Μ Ε Τ Ο Χ Η .

Ἐγερτώς.

Ἄρσενικόν.

Θηλυκόν.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ὁ χρυσ-όων	χρυσῶν	ἡ χρυσ-όουσα	χρυσούσα
τοῦ χρυσ-όοντος	χρυσούντος	τῆς χρυσ-οούσης	χρυσούσης

Οὐδέτερον.

Ἄσυναίρετον.

Συνηρημένον.

τὸ χρυσ-όον	χρυσοῦν
τοῦ χρυσ-όοντος	χρυσούντος.

Π α ρ α κ ε ῖ μ ε ν ο ς .

Ἄρσενικόν.

Θηλυκόν.

Οὐδέτερον.

ὁ κεχρυσ-ωκῶς	ἡ κεχρυσ-ωκυῖα	τὸ κεχρυσ-ωκῶς
τοῦ κεχρυσ-ωκότης	τῆς κεχρυσ-ωκυΐας	τοῦ κεχρυσ-ωκότης

Ἄοριστος.

ὁ χρυσ-ώσας	ἡ χρυσ-ώσασα	τὸ χρυσ-ῶσαν
τοῦ χρυσ-ώσαντος	τῆς χρυσ-ωσάσης	τοῦ χρυσ-ώσαντος.

Μέλλων.

ὁ χρυσ-ώσων	ἡ χρυσ-ώσουσα	τὸ χρυσ-ῶσον
τοῦ χρυσ-ώσοντος	τῆς χρυσ-ωσοῦσης	τοῦ χρυσ-ώσοντος

Π Ε Ρ Ι Τ Η Σ Χ Ρ Η Σ Ε Ω Σ Τ Ω Ν Ε Γ Κ Λ Ι Σ Ε Ω Ν .

ΟΡΙΣΤΙΚΗ. Μεταχειρίζονται τὴν ἔγκλισιν ταύτην διὰ νὰ ραγε-
 ρώσωσιν ὀριστικῶς καὶ βεβαίως τὴν ὑπαρξίν τῶν πραγμάτων, καὶ
 τὰς διαφόρους καταστάσεις αὐτῶν.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ. Μεταχειρίζονται τὴν προστακτικὴν ὄχι μόνον διὰ τὰ φανερόντων ἐξουσιαστικῶς τὴν θέλησιν, ἀλλὰ καὶ προτρέποντες συμβουλευτικῶς, καὶ παρακαλοῦντες.

ΕΥΚΤΙΚΗ. Λαμβάνεται, ὅταν ἐπιθυμοῦντες τι, εὐχωνται τὰ γαίην (1).

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚ. Ὅταν κληθῶμεν ὑπόθεσιν τινὰ, καὶ ἐκ ταύτης συμπεραίνωμεν ἄλλο τί ὅταν ὁμοίως θέλωμεν τὰ παραστήσωμεν σκοπὸν, συνθήκην, ὑπόψιν, ἢ ἀπροσδιόριστον χρονικὴν περίστασιν, ἢ ὑπόθεσιν, ἐπιφέρωμεν κατόπιν τινῶν λέξεων τὴν λεγομένην διὰ τοῦτο ὑποτακτικὴν, ὡς, « Ἐὰν ᾖς φιλομαθής, ἔσθι πολυμαθής. » καὶ « Ὅταν γὰρ ὁ νοῦς ὑπὸ οἴνου διαφθαρῆ, ταῦτα πάσχει τοῖς ἄρμασι τοῖς τοῦς ἡνιόχους ἀποβάλλουσι ».

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ. Ὀνομάσθη οὕτω, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν σχηματισμὸν τῆς, ὅταν λέγεται μόνη, δὲν φανερόντι οὔτε πρόσωπον, οὔτε ἀριθμὸν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἔννοιαν τοῦ ῥήματος, ὡς οὐσιαστικὸν ὄνομα (1). Μεταχειρίζονται δὲ αὐτὴν εἰς τὴν σειρὰν τοῦ λόγου καὶ ὡς οὐδέτερον ὄνομα, καὶ ὡς ῥῆμα, καθὼς, « τὸ φυλάξαι τὰγαθὰ χαλεπώτερόν ἐστι τοῦ κτήσασθαι ».

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ.

Ἀπὸ τὴν συνείδησιν τὴν ὁποίαν ἔχομεν τῶν γινομένων, λαμβάνομεν τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου, οἶον, γράφω· ἀπὸ τὴν ἐνθύμησιν τῶν γεγονότων, τὴν ἰδέαν τοῦ παρελθόντος, οἶον, χθὲς ἔγραψα· καὶ ἀπὸ τὴν θέλησιν, τὴν ἰδέαν τοῦ μέλλοντος, οἶον, γράψω.

Διαίροῦμεν δὲ τὸν χρόνον εἰς διαφόρους περιόδους, ἢ χρονικὰ διαστήματα μᾶλλον ἢ ἕττον μεγαλύτερα, ὁποῖα εἶναι ἢ ἑκατονταετηρῆς, τὸ ἔτος, ὁ μῆν, ἢ ἐβδομάς, ἢ ἡμέρα, ἢ ὥρα, κ.τ.λ. Μὲ τὰς χρονικὰς ταύτας περιόδους παριστάνομεν ὠρισμένως, ὅταν ᾖναι χρεια, τὴν ἀρχὴν, τὴν διαμονήν, καὶ τὸ τέλος τῶν γινομένων εἰς τὴν φύσιν καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

(1) Ἡ σημερινὴ Ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν ἔχει εὐκτικὴν ἐγκλίσιν· μεταχειρίζομεθα δὲ εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον τὴν ὑποτακτικὴν μὲ τὸ ἐπίρρημα εἶθε, ἢ ἀμπαρτε, καὶ μὲ τὸ γὰ, ὡς, εἶθε γὰ εἶθι!

Ἡ ἀπλουστέρα καὶ φυσικωτέρα διάκρισις, τὴν ὁποίαν κάμνομεν εἰς τὸν χρόνον τῶν γινομένων, εἶναι τὸ παρὸν, τὸ παρελθόν, καὶ τὸ μέλλον.

Τὸ παρὸν θεωρεῖται εἰς περίοδον χρόνου, ἥτις ἀκόμη δὲν ἐτελείωσε, καθὼς εἶναι ἡ παροῦσα ἡμέρα, ἡ παροῦσα ἐβδομάς, τὸ παρὸν ἔτος, κ.τ.λ.

Ὁ ἐνεστὼς παριστάνει τὸ παρὸν, καθὼς ἐγὼ γράφω, σὺ ἀναγινώσκεις, ὁ Ἰσίδωρος περιπατεῖ. Ὄταν τὸ ἀπαιτῆ ἢ χρεῖα, προσθέτομεν εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ τὴν λέξιν τὴν παραστατικὴν τῆς χρονικῆς περιόδου, ἐντὸς τῆς ὁποίας γίνεται ἡ πράξις.

Ὁ παρατατικός παριστάνει τὴν πράξιν ὅτι ἐγένετο εἰς μίαν τινὰ χρονικὴν περίοδον, ἥτις εἶναι τελειωμένη, ἐνῶ λαλοῦμεν καὶ ἡ τοιαύτη πράξις θεωρεῖται σχετικῶς ἢ ὡς πρὸς τὴν παρελθούσαν περίοδον, καθὼς, χθὲς ἔγραψον· ἢ ὡς πρὸς ἄλλην πράξιν γινουμένην ἢ γεινομένην ἐντὸς τῆς αὐτῆς χρονικῆς περιόδου, καθὼς, ἔγραψον, ὅτε ἀνεγίνωσκεις, ὅτε ἦλθες.

Ὁ Παρακείμενος (1) εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν παριστάνει τὴν πράξιν ὅτι ἐγείνε μὲν εἰς μίαν τινὰ περίοδον χρόνου περασμένην, ὅτι ὅμως τὸ προχθὲν πρᾶγμα, ἢ τὸ ἀποτέλεσμά του, σώζεται, ἐξακολουθεῖ, καθὼς, ἡ Χίος πέπτωκεν, ἦγγουν, ἔπεσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πάσχη τὰ δεινὰ τῆς πτώσεως.

Μεταχειρίζονται τὸν ὑπερσυντελικὸν (2) διὰ νὰ παριστάνωσι τὴν πράξιν ὅτι εἶχε γείνειν, ὅτι ἦτον ἤδη τελειωμένη, καθ' ὃν καιρὸν ἄλλο τί ἐγείνε, ἢ ἐγένετο, ὡς, ἐγεγράφειν τὴν ἐπιστολήν, ὅτε ἦλθες.

Ὁ Ἀόριστος παριστάνει ἀπλῶς τὴν πράξιν ὅτι ἐγείνε, χωρὶς νὰ διεγείρη εἰς τὸ πνεῦμα τὴν ἰδέαν καμμιᾶς σχέσεως μετὰξὺ

(1) Ἡ σημερινὴ γλῶσσα στερεῖται σχηματισμοῦ παρακειμένου χρόνου· μεταχειρίζομεθα δὲ εἰς τόπον αὐτοῦ τὸν Ἀόριστον, ἢ τὸ ἔχω μὲ τὸ ἀνήκον ῥῆμα, ὡς ἔχω γράψει, ἔχω θώσει, ἢ μὲ τὴν ἀνήκουσαν μετοχὴν, ὡς, ἔχω γραμμένα, ἔχω γραμμένην τὴν ἐπιστολήν· ὁ ἀόριστος ὅμως εἶναι ὁ συνειθέστερος.

(2) Καὶ τούτου ὁμοίως τοῦ χρονικοῦ σχηματισμοῦ στερεῖται ἡ σημερινὴ γλῶσσα· τὸν ἀναπληροῦμεν δὲ μὲ τὸ εἶχα καὶ μὲ τὸ ῥῆμα, ἢ τὴν μετοχὴν αὐτοῦ ὡς, ὅτε ἦλθες, εἶχα γράψει, ἢ γράψειν τὴν ἐπιστολήν· ἢ εἶχα γραμμένην τὴν ἐπιστολήν.

τῆς πράξεως ταύτης καὶ ἄλλης τινός, καθὼς, ἔγραψα τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Μέλλων (1) φανερόναι τὴν πράξιν ὅτι θέλει γείνειν, χωρὶς νὰ φανερόνη καὶ οὗτος καμμίαν σχέσιν πρὸς ἄλλην πράξιν, καθὼς, γράψω τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Παρατατικός, ὁ Ὑπερσυντελικός, καὶ ὁ Ἀόριστος, λέγονται καὶ ἱστορικοί χρόνοι, διότι αὐτοὺς μεταχειρίζονται εἰς τὴν διήγησιν τῶν παρελθόντων.

Ὁ Μετ' ὀλίγον μέλλων φανερόναι τὴν πράξιν ὅτι ἀφοῦ γείνη, θέλει διαμείνει ὅπως ἔγεινε· τὸν μεταχειρίζονται ἀκόμη καὶ διὰ νὰ φανερώσωσι ταχύτητα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς μελλούσης πράξεως, καθὼς, φράζε, καὶ πεπράξεται (βλ. Συντακτ.) Σχηματισμὸς τοῦ χρόνου τούτου δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐνεργητικὴν φωνήν· ἀλλ' ὅταν ἦναι χρεία νὰ παραστήσωσι τοιαύτην τινὰ ἔννοιαν, μεταχειρίζονται τὸν μέλλοντα τοῦ εἰμί, καὶ τὴν μετοχὴν τοῦ ἀναγκαίου εἰς τὴν ἔννοιαν ῥήματος· ὡς, « ἐν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ καὶ μοι δείξας αὐτὸ, ἐντελῆ ἔσῃ τὴν « περιήγησιν παποηκῶς (2) ».

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ.

Οὗτοι δὲ οἱ χρόνοι, διὰ νὰ διακρίνωνται, λαμβάνουσι καὶ τέλος καὶ ἀρχὴν διάφορον, ἦγουν, σχηματίζονται διαφόρως.

Παρατατικός.

Σχηματίζομεν τὸν Παρατατικὸν ἀπὸ τὸν Ἐνεστώτα, μεταβάλλοντες τὴν κατὰληξιν Ω εἰς ΟΝ, καὶ ἀυξάνοντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ἢ συλλαβικῶς, ἢ χρονικῶς, κατὰ τοὺς ἀκολουθούτους κανόνας (3).

(1) Ἡ σημερινὴ γλῶσσά μας δὲν ἔχει ἀπλοῦν σχηματισμὸν μέλλοντος χρόνου· μεταχειρίζομεθα δὲ εἰς τόπον αὐτοῦ τὸ θέλω μὲ τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ῥῆμα· ὡς, θέλω γράψαι (ἢ γράψω) τὴν ἐπιστολήν ἢ (κοινότερον) θὰ γράψω κ.τ.λ. Ὅταν θέλωμε νὰ φανερώσωμεν συνέχισιν καὶ ἐξ ακολούθησιν τοῦ πράγματος, βάλλομεν ἐνεστώτα χρόνον κατόπι τοῦ θέλω· ὡς, θέλω γράφω.

(2) Λουκιον. Κάρ.

(3) Εἰς τὸν Παρατατικὸν καὶ Ἀόριστον τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς οἱ Ἴωνες σχηματίζουσι τὸ τρίτον ἐπιπλέον πρόσωπον ἐκ τοῦ δευτέρου, ἀποσιωπῶντες

Α'. ΣΥΛΛΑΒΙΚΩΣ. Ὄταν τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ σύμφωνον, ὁ παρατατικός λαμβάνει εἰς τὴν ἀρχὴν Ε, τὸ ὁποῖον λέγομεν συλλαβικὴν αὔξῃσιν, διότι αὐξάνεται τῶντι μὲ τὴν προσθήκην τῆς συλλαβῆς ταύτης· ὡς, τύπτω, ἔτυπτον. Οἱ Ἀττικοὶ τρέπουσιν εἰς Η τὴν συλλαβικὴν ταύτην αὔξῃσιν εἰς τοὺς παρατατικούς τῶν ῥημάτων, δύναμαι, βούλομαι, μέλλω, λέγοντες, ἤδυνάμην, ἤβουλόμην (1), ἤμελλον, ἀντὶ ἔδυνάμην· ἔβουλόμην, ἔμελλον. Ὄταν τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ Ρ, διπλασιάζεται τὸ σύμφωνον τοῦτο εἰς τὸν παρατατικὸν μετὰ τὴν συλλαβικὴν αὔξῃσιν, ὡς, ῥίπτω, ἔρριπτον.

Β'. ΧΡΟΝΙΚΩΣ. Ὄταν δὲ τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν βραχὺ, τὸ φωνῆεν τοῦτο γίνεται μακρὸν εἰς τὸν παρατατικὸν· ὅθεν λέγεται χρονικὴ αὔξῃσις (2). Τρέπονται δὲ, ἤτοι μεταβάλλονται ἀπὸ τὰ φωνήεντα,

τὴν αὔξῃσιν, καὶ προσθέτοντες τὴν συλλαβὴν κε, ὡς, ἔτυπτες, τύπτεσκε· εἰς δὲ τὰ περισπώμενα ῥήματα καὶ τὰ εἰς μι κήμνουσι τὸν αὐτὸν σχηματισμὸν βραχύνοντες τὸ πρὸ τοῦ ε μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον, ὡς ἐποίεις, ποίεσκε· ἐτίθης, τίθεσκε· ἐδίδως, δίδοσκε. Οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ Λιολεῖς σχηματίζουσι καὶ τὰ τρία πρόσωπα τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ δίδοντες εἰς αὐτὰ τὰς καταλήξεις σκου, σκες, σκε, ὡς, τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε· οὕτω καὶ εἰς τὸ πρῶτον καὶ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον, λέγοντες τυπτέσκομεν, τυπτέσκον· ὁμοίως καὶ εἰς τὸν παθητικὸν παρατατικὸν, ὡς, τυπτέσκειν, τυπτέσκου, τυπτέσκετο, τυπτέσκουτο.

Οἱ Βοιωτοὶ ἐσχημάτιζον εἰς σ α ν τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ καὶ τῶν δύο Ἀορίστων α. καὶ β'. ἀντὶ τοῦ ν βάλλουτες τὴν συλλαβὴν σ α ν, ὡς, ἐτύπτοσαν, ἐτύψασαν, ἐτύποσαν· ὅθεν, εἶδοσαν, ἐμάθοσαν, ἤλθοσαν, ἐδολισῶσαν (κατὰ συναίρεσιν τοῦ ἐδολιόσαν)· οὕτω καὶ εἰς τὸ τρίτον πληθυντικὸν τῆς Εὐκτικῆς, ἔλθοισαν, ἀντὶ ἔλθοιεν.

(1) Ἴδε κατωτέρω τὸν σχηματισμὸν τῶν παθητικῶν.

(2) Καὶ τὰ ἀπὸ φωνῆεν ἀρχίζοντα ῥήματα ἐλάμβανον τὸ πάλαι τὴν συλλαβικὴν αὔξῃσιν Ε, καθὼς φαίνεται ἀπὸ ῥήματα τινα, εἰς τῶν ὁποίων τοὺς παρωχημένους χρόνους φυλάττεται Ἀττικῶς ἡ αὔξῃσις Ε· ὡς, ἐώθειν, ἀπὸ τοῦ ὠθείω, ἐωνούμην, ἀπὸ τοῦ ὠνέω· ἐούρου, ἀπὸ

τὸ Α εἰς Η· ὡς, ἀκούω, ἤκουον·
 τὸ Ο εἰς Ω· ὡς, ὀμιλῶ, ὀμίλου·
 τὸ Ε εἰς Η· ὡς, ἐλπίζω, ἤλπιζον.

Γ· Ὅταν τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ ΕΟ, μόνον τὸ Ο τρέπεται εἰς Ω, ὡς, ἐορτάζω, ἐώρταζον

Δ· Εἰς τὴν χρονικὴν αὔξησιν προσθέτεται ἐνίοτε καὶ ἡ συλλαβική, ὡς, ἐώρω, παρατατικός τοῦ ἐράω.

Ε· Ὅταν τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ τὰς διφθόγγους ΑΙ, ΑΥ, ΟΙ, ΕΥ, τὸ πρῶτον φωνῆεν αὐτῶν τρέπεται, καθὼς ἀνωτέρω, εἰς τὸν παρατατικόν· τὸ δὲ Ι ὑπογράφεται· ὅθεν αἶρω, ἤρον· αὐξάνω, ἠύξανον· οἰκίζω, ὤκιζον· εὐχομαι, ἠύχομαι (1).

ΣΤ· Ἄτρεπτα μένουσι τὰ ἀρκτικά φωνήεντα Η, Ω, Ι, Υ,

τοῦ οὐρέω. Αὕτη δὲ ἡ συλλαβική αὔησις Ε καὶ τὸ ἀρκτικὸν φωνῆεν τῶν ῥημάτων συναίρουσται εἰς Η, ἢ Ω, ἀν καὶ ἡ συναίρεσις αὕτη δὲν συμφωνῇ πάντοτε μετὰ τοὺς κανόνας· ὅθεν αἶγω, εἶαγον, καὶ κατὰ συναίρεσιν ἤγον. Ὀρύσσω, ἐόρυσσον, καὶ κατὰ συναίρεσιν τὸ ΕΟ εἰς Ω, ὄρυσσον· ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἴωνικούς ποιητὰς εὐρίσκεται ἐέλπετο, ἀντὶ ἐλπετο· ἐάφθη, ἀντὶ ἠφθη· ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς παρακαλιμένους εἰσομαι, ἐώνημαι, εἰσοικα, εἰσολπα, εἰσοργα, (ἐκ τοῦ εἶκω, εἶλπω, εἶργω)· εἰς δὲ τὰ ἀκόλουθα ῥήματα ἡ Ε αὔησις καὶ τὸ ἀρκτικὸν αὐτῶν Ε, συναίρουσται κατὰ τοὺς κανόνας· εἶ· εἶχω, εἶχον· ἐῶ, εἶων· ἐλκω, εἶλκον· ἐλκύω, εἶλκυον· ἐρπω, εἶρπον· ἐρπύζω· εἶρπιζον· ἐθω καὶ ἐθίζω, εἶθιζον· ἐλίσσω, εἶλισσον· ἐστιῶ, εἶστίων· ἐρύω, εἶρυον· ἐπω καὶ ἐπομαι, εἰπόμην· ἐργάζομαι, εἶργαζόμην· τὸ δὲ εἶρώτα εἰς τὸν Ἡρόδ. εἶναι ἐκ τοῦ εἶρωτάω Ἴωνικῶς. Πολλάκις οἱ Ἴωνες δὲν μεταχειρίζονται οὔτε τὴν συλλαβικήν, οὔτε τὴν χρονικὴν αὔησιν, εἰς τοὺς ἱστορικούς χρόνους.

(1) Τὰ ἀρχίζοντα ἀπὸ τὴν εὐ διφθόγγου τρέπουσιν Ἀττικῶς τὸ Ε εἰς Η· εὐρίσκονται δὲ καὶ χωρὶς τροπῆν, ὡς εὐχόμεν, εὐθον, παρατατικός τοῦ εὐθω· τινὰ μάλιστα εἶναι καὶ πλέον εὐχρηστα χωρὶς τὴν τροπῆν, ἢ μένουσι διόλου ἄτρεπτα· τὸ ἐξαρρέθην εἰς μόνον τὸν Ἀριστοφ. Εἶρον. 129) ἀπκντᾶται.

καὶ αἱ δίφθογγοι ΕΙ, ΟΥ· ὄθεν, ἤχῳ, ἤχου· ὠφέλῳ, ὠφέλου· ἰκετεύω, ἰκέτευον· ὑβρίζω, ὑβρίζον· εἰκάζω, εἰκάζον· οὐτάζω, οὐτάζον (1).

Ζ' ΣΥΝΘΕΤΑ ΡΗΜΑΤΑ. Ὄταν τὸ ῥῆμα ᾖ συνθετὸν ἀπὸ πρόθεσιν, γενικῶς λαμβάνει τὴν συνειθισμένην χρονικὴν ἢ συλλαβικὴν αὐξῆσιν μετὰ τὴν πρόθεσιν· καὶ ἂν ἡ πρόθεσις τελειόνη εἰς φωνῆεν, ἀποβάλλεται τὸτο, διὰ τὸ μὴ συμπέσωσι δύο φωνήεντα· ὄθεν, καταγράφω, κατέγραφον· ἐπαινῶ, ἐπήνουν, κ.τ.λ. Πρέπει ὅμως νὰ ἐξαιρέσωμεν τὴν πρὸ καὶ περὶ· διότι αὗται φυλάττουσι τὸ φωνήεντων, ἐπεὶ δὴ δὲν γίνεται κακοφωνία· ὄθεν προγράφω, προέγραφον· περιγράφω, περιέγραφον. Ἡ πρὸ κάμνει καὶ κρᾶσιν μετὰ τὴν συλλαβικὴν αὐξῆσιν· ὡς, προύγραφον, ἀντὶ προέγραφον.

Η' Ἡ Ἐκ πρόθεσις γίνεται **Εξ** πρὸ φωνήεντος· ὄθεν, ἐκφέρω, ἐξέφερον.

Ἡ σὺν καὶ ἐν εἰς τὴν σύνθεσιν των μεταβάλλουσι τὸν εἰς μ πρὸ τῶν β, μ, π, φ, ψ· εἰς γ πρὸ τῶν γ, κ, ξ, χ· πρὸ δὲ τῶν λ, ρ, σ, εἰς αὐτὰ ταῦτα ἀναλαμβάνουσι· δὲ αὐτὸ πρὸ τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, ὡς, ἐμβάλλω, ἐνέβαλλον· ἐμπίπτω, ἐνέπιπτον

(1) Ὄταν κατόπιν τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος ὑκολουθῇ ἀμέσως καὶ ἄλλο, καθὼς εἰς τὰ ῥήματα ἀήθεσσω, ἀηδιζομαι, τὸ ἀρκτικὸν τοῦτο φωνῆεν μένει πολλάκις ἀτρεπτον διὰ τὸ μὴ συμπέσωσι δύο φωνήεντα τὰ αὐτὰ, καὶ γίνῃ κακοφωνία· ὄθεν ἀήθεσον, ἀηδιζόμενον, ἀλλ' ἔχει ἡήθεσον, ἀηδιζόμενον· ἀτρεπτον, μένει καὶ τὸ αὐαίνω. Ὁμοίως, ὅταν ἀπὸ τῆς τροπῆς προέρχεται ἀσάφεια, τὸ ἀρκτικὸν φωνῆεν μένει ἀτρεπτον· ὄθεν, παρατατικὸς τοῦ ἄω (πνέω) εἶναι ἄων, καὶ τοῦ ἀίω (ἀκούω), αἶων διὰ τὸ μὴ συγχυθῶσι μετὰ τὸν παρατατικὸν ἡῖον τοῦ εἶμι (πορεύομαι), καὶ ᾗεν ὑπαρκτικόν. Ἀτρεπτα μένουσιν ἀκόμη καὶ ἄλλα τινὰ σύνθετα ἢ παράγωγα ἐξ ὀνομάτων, τὰ ὅποια ἀρχίζουσι ἀπὸ τῆς οἰ δίφθογγου, ὅποια τὰ, οἰνίζω, οἰκουρῶ, οἰωνοσκοπῶ, οἰακονομῶ, οἰόω, οἰμέω, οἰστράω, ἢ οἰστρέω, ἐκ τοῦ οἶνος, οἶκος, οἶωνός, οἶαξ, οἶος, οἶμος, οἶστρος· εἰς τὸν Ὅμηρον ὅμως (Ἰλ. δ', 3, καὶ α, 598· καὶ Ὀδύσ. 0,141) εὐρίσκαται ἐφνοχόει, καὶ ὠνοχόει. Οἱ Ἀττικαὶ ὁμοίως κάμνουσι τροπῆν εἰς τὸ εἰκάζω, ὄχι ὅμως πάντοτε.

ἐμφύω, ἐνέφυον· ἐμψύχω, ἐνέψυχον· ἐρράπτω, ἐνέρραπτον· συλλέγω, συνέλεγον· συσσωζω, συνέσωζον, οὕτω καὶ ἐγγράφω, ἐγκόπτω, ἐγξέω ἐγγέω, κ. τ. λ.

Θ.' Ὄταν τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα δὲν ὑπάρχη, ἢ ἦναι σπάνιον, ἢ τὸ σύνθετον ἔχη τὴν σημασίαν τοῦ ἀπλοῦ, τότε ἡ αὔξησης, ἢ ἡ τροπὴ γίνεται εἰς τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τῆς προθέσεως, ἢτοι ἐξωθεν ὡς, καθεύδω, ἐκάθειδον· καθίζω, ἐκάθιζον· ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν· ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν· ἐπίσταμαι, ἠπιστάμην· ἠρίουν (ὡς ἐκ τοῦ ἀφίέω)· καὶ τὰ λοιπὰ (1).

Ι.' Ἐξωθεν ὁμοίως γίνεται ἡ αὔξησης, ἢ ἡ τροπὴ καὶ εἰς τὰ ῥήματα τὰ σύνθετα ἐκ τινος ἄλλης λέξεως, ἢ παραγόμενα ἀπὸ σύνθετα ὀνόματα· ὡς, μελοποιῶ, ἐμελοποιοῦν· ἀφρωνῶ, ἠφρόνουν· δεινοπαθῶ, ἐδεινοπάθουν· οἰκοδομῶ, ὠκοδόμουν, κ. τ. λ., τὰ ὅποια παράγονται ἀπὸ τὰ σύνθετα, μελοποιός, ἀφρων, δεινοπαθής, οἰκοδόμος. Ἐὰν δὲ τὸ ὄνομα ἦναι σύνθετον ἀπὸ πρόθεσιν, ἢ αὔξησης ἢ ἡ τροπὴ γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τὴν πρόθεσιν, ὡς, ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμιάζον· συνεργῶ, συνήργουν· ἐγχειρῶ, ἐνεχείρουν· κατηγορῶ, κατηγόρουν, ἐκκλησιάζω, ἐξεκκλησιάζον· προφητεύω, προεφήτευον· ἐπιτηδεύω, ἐπετήδευον· κ. τ. λ., τὰ ὅποια παράγονται ἀπὸ τὰ σύνθετα ἐγκώμιον, συνεργός, κατήγορος· ἐκκλησία, προφήτης, ἐπίτηδες· τὸ δὲ ἐγχειρῶ, ἀπὸ τὴν ἐν πρόθεσιν καὶ χεῖρ.

(1) Εἰς πολλὰ ὅμως τοιαῦτα σύνθετα ἀπὸ πρόθεσιν ἢ αὔξησης εὐρίσκειται ποτὲ μὲν ἐξωθεν τῆς προθέσεως, ποτὲ δὲ ἔσωθεν, ὡς καθεύδον (Πλάτ. Συμπ. 282 2 66) καθήμην (Δημοσθ. 285, 300) ἐπροθυμεῖτο (Ξενοφ. Ἄγ. 2, 1) ἀντὶ τοῦ συνήθους προθυμεῖτο· οὕτω καὶ ἀπὸ ἡλίου ἐκ τοῦ ἀπολαύω, καὶ ἀντεβόλησα, μ' ὅλον ὅτι τὰ ἀπλά λαιύω καὶ βολέω δὲν ὑπάρχουσι.

Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα λαμβανουσι διπλὴν αὔξησην, ἀνορθῶ, ἠνώρθουν· ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν· ἀνέχομαι, ἠνειχόμεην· παροι-

ΙΑ. Ὅταν δὲ τὸ ῥῆμα ἦναι σύνθετον ἀπὸ τὸ Δυς μόριον, ἢ ἀπὸ τὸ Εὖ ἐπίρρημα, ἐάν μετὰ τὰ μόρια ταῦτα ἀκολουθῆ ἀμέσως φωνῆν Α, Ε, ἢ Ο, τρέπεται τὸ φωνῆν τοῦτο· ὡς, δυσσαρεστῶ, δυσσηρέστουν· εὐεργετῶ, εὐηργέτουν· εὐορκῶ, εὐώρκουν. Ἐάν ὅμως τὸ φωνῆν ἦναι ἀπὸ τὰ ἄτρεπτα, ἢ ἐάν ἀκολουθῆ σύμφωνον, τότε ἡ αὔξησις, ἢ ἡ τροπὴ γίνεται· ἔξωθεν· ὡς, δυστυχῶ, ἐδυστύχουν· δυσωπῶ, ἐδυσώπουν· εὐδοκίμῶ, ἠυδοκίμουν (1).

ΙΒ. Ἡ αὔξησις, εἴτε συλλαβικὴ, εἴτε χρονικὴ, φυλάττεται εἰς ὅλους τοὺς παρωχημένους χρόνους τῆς Ὀριστικῆς, Παρατατικῆς, Παρακειμένης, Ὑπερσυντελικῆς, καὶ Ἀόριστον· εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις καὶ εἰς τὴν μετοχὴν δὲν φυλάττεται παρὰ εἰς μόνον τὸν Παρακειμένον.

Μέλλων ἄ.

Σχηματίζουσι τὸν ἄ. Μέλλοντα ἀπὸ τὸν Ἐνεστῶτα, βάλλοντες ἀπλῶς Σ πρὸ τοῦ Ω, ἐάν ἡ κατάληξις αὕτη τοῦ Ἐνεστῶτος ἦναι καθαρὰ· καθῶς, τίω, τίσω· σείω, σείσω· ἀκούω, ἀκούσω· παύω, παύσω· πρέπει ὅμως νὰ παρατηρῶμεν ὁποῖον χαρακτηριστικὸν ἔχει ὁ Ἐνεστῶς πρὸ τοῦ Ω.

Α. Λοιπὸν ἐάν πρὸ τοῦ Ω ἔχη Β, Π, Φ, ὁποῖα τὰ, στείβω, λείπω, γράφω, ἐπειδὴ προφέρωμεν Ψ ἀντὶ τῶν ΒΣ, ΠΣ, ΦΣ (2), ὁ Μέλλων θέλει εἶσθαι εἰς ΨΩ· ἔθεν, στείψω, λείψω, γράψω. Τὸ αὐτὸ ἀκολουθεῖ καὶ ἐάν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἐνεστῶτος ἦναι πτ, ὡς εἰς τὸ τύπτω, βλάπτω, ῥάπτω (τύπω, βλάβω, ῥάφω) (3).

νῶ, ἐπαρώνησα, ἐπαρωνήθην, πεπαρώνηκα· διοικῶ, ἐδιώκησα· διαιτάω, δεδιήθηκα, ἐδιήτησα· (ἐκ τοῦ διαίτα) διακονῶ· δεδιηκόνηκα (ἐκ τοῦ διάκονος)

1) Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην περιστασιν τὰ σύνθετα ἀπὸ τὸ Εὖ μένουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄτρεπτα· ὡς, εὐωνίζω, εὐώνιζον· εὐωχοῦμαι, εὐωχούμην·

(2) Βλέπε σελίδ. 31.

(3) Τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐχρήστου ἐνεστῶτος δὲν φαίνεται ὅτι εἶναι πάντοτε ἡ θάσις τῆς μορφώσεως τῶν ἄλλων χρόνων, ἀλλὰ πολάκις

Β. Ἐάν πρὸ τοῦ Ω ἔχη Γ, Κ, Χ, ΚΤ, ὅποια τὰ, λέγω, πλέξω, τρέχω, τίκτω, κ.τ.λ. ἐπειδὴ ὁμοίως προφέρομεν

εἶναι ἄλλος τις ἐνεστῶς ἀπλούστερος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐμορφώθη ὁ εὐχρηστος πρὸς ὑποφυγὴν τῆς κωκοφωνίας ἐκείνου, ἢ διὰ τὸ εὐφωνότερον. Οὕτω οἱ χρόνοι ἐβλάθην, ἐβάφην, πέπραγα, φαίνονται ὅτι ἐμορφώθησαν ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου, πλην ἀπλουστεροῦς, ἐνεστῶτος, βλάθω, βάφω, πράγω, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθησαν οἱ εὐχρηστοὶ βλάπτω, βάπτω, πράσσω. Γενικῶς αἱ πρῶται μορφαὶ τῶν ῥημάτων τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἦσαν πηλιανῶς ἀπλούσταται, μονοσύλλαβοι μόνον καὶ δισύλλαβοι, καὶ συνίστανται τὸ πολὺ ἀπὸ τέσσαρα γράμματα. Μετ' ἐκείνην ὁμοῦς τὴν φυσικὴν καὶ ἀπλουστάτην μορφήν φαίνεται ὅτι ἔρχισαν, εἰς περιόδον πάντοτε τῆς γλώσσης ἀρχαιοτάτην, νὰ ἐκτείνωσι τὴν μορφήν τοῦ ἐνεστῶτος ἢ μεταβάλλοντες τὸ βραχὺ φωνῆν τῆς ῥιζικῆς συλλαβῆς τοῦ ἐνεστῶτος εἰς μακρὸν, ἢ παροισάγοντες κανέν σύμφωνον, ἢ μεταχειριζόμενοι διπλοῦν σύμφωνον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, ὡς φράζω, βλάπτω, ἄπτω, ἀντὶ φράθω, βλάθω, ἄφω, ἢ ἐπεκτείνοντες τὴν κατάληξιν ὡς εἰς ἄω, ἔω, ὄω, εἶνω, ἄνω, κ.τ.λ. ὡς βόω, βοάω· ὦθω, ὦθέω· ὄνω, ὄνόω· ἔρω, ἐρείω· ἐρείνω, ἐρεείνω· μάθω, μάθω· ῥάω· ἐνίοτε προσκολῶσι συλλαβὴν τινὰ εἰς τὴν ἀρχὴν, ὡς, δάω· δάσκω, διδάσκω. Πολλὰ ἐκ τῶν νέων τούτων μορφῶν ἦσαν εἰς χρῆσιν μόνον κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρατατικόν· οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐλαμβάνοντο ἀπὸ τοῦ ῥιζικῶν θέμα, καὶ ἀπὸ ἄλλα ῥήματα διάφορα μὲν εἰς τὴν φωνήν, τῆς αὐτῆς ὁμοῦς σημασίας, ὡς, φέρω, Μέλλ. οἶσω (ἐκ τοῦ οἶω)· παρακ. ἐνῆνοχα· Ἄδρ. ἤνεγκα, καὶ ἤνεγκον, (ἐκ τοῦ ἐνέκω καὶ ἐνέγκω)· τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀνώμαλα ῥήματα. Ἄλλα δὲ ῥήματα, ἅν καὶ οἱ Μέλλοντες αὐτῶν δὲν παράγονται ἀπὸ τὸν εὐχρηστον ἐνεστῶτα, ὁμοῦς κατὰ τὸ χαρακτηριστικόν τοῦ Μέλλοντος, καὶ κατὰ τὴν σχέσιν τὴν ὁποίαν τοῦτο ἔχει μὲ τὸν ἐνεστῶτα, ὁμοίως καὶ κατὰ τὴν μόρφωσιν τῶν λοιπῶν χρόνων συμφωνοῦσι μὲ ἄλλα πολλὰ, ὥστε ἡ συμφωνία αὕτη ἢ ἀναλογία φαίνεται ὅτι συνιστᾷ κανόνα. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, ὅλα τὰ εἰς σσω ἢ ζω, τὰ ὅποια ἔχουσι τὸν ἄ. Μέλλοντα εἰς ξω, εἰς τὸν β. ἄριστον ἔχουσι γ' ὅταν δὲ ὁ ἄ. Μέλλ. ἔχη σ, εἰς τὸν β. Ἄδρ. λαμβάνουσι δ. Ταῦτα λοιπὸν, καθὼς καὶ τὰ ἀνωτέρω βλάπτω, βάπτω, πράσσω, τίττονται εἰς τὰ ὁμαλὰ ῥήματα. Τοιαῦτα ὁμοῦς ἀρχικά, πλην ἄχρηστα, ῥήματα, πρέπει νὰ λαμβάνονται μόνον ὅταν ἡ μόρφωσις τινῶν χρόνων δὲν ἐμπορῇ κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐξηγηθῇ, ὡς εἰς τὰ προειρημένα ῥήματα, καὶ ἄλλα τινὰ, μάλιστα τὰ εἰς σσω καὶ ζω.

Πολλὰ τοιαῦτα ἀρχικά ῥήματα φυλάττονται εἰς τὴν κοινὴν μας γλῶσσαν, ὡς, βῆχω, πλάθω, κρύβω, φυλάγω, σκάφω, ῥάφω, βάφω, γυάφω, νίθω, θρύβω.

Ξ ἀντί τῶν ΓΣ, ΚΣ, ΧΣ, ὁ Μέλλον θέλει εἶσθαι εἰς ΞΩ· ἔθεν λέξω, πλέξω, τέξω (ἀπὸ τὸ τέχω)· εἰάν ἦναι δύο γγ, τὸ πρῶτον μέλει, ὡς, λίγγω, λίγγω· τέγγω, τέγγω.

Γ· Ἐάν πρὸ τοῦ Ω ἔχη Δ, Θ, ἢ Τ, ἀποβάλλονται ταῦτα εἰς τὸν Μέλλοντα, διὰ τὴν γὰρ μὴ γείνη κακωρονία· ἔθεν, ἄδω, ἄσω· πείθω πείσω· ἀνύτω ἀνύσω.

Δ· Ἀπὸ τὰ εἰς ΖΩ, ΣΣΩ, ἢ ΤΤΩ ῥήματα, ἄλλα ἔχουσι τὸν Μέλλοντα εἰς ΣΩ, καὶ ἄλλα εἰς ΞΩ· εἶσω, ὡς νομίζω, νομίσω· δικάζω, δικάσω· πλάσσω, πλάσω· εἰξω, ὅποια τὰ αἰάξω, ἀλλαλάξω, ἀλαπάξω, βρούξω, γρούξω, δαίξω, ἐγγυαλίξω, ἐναρίξω, κράξω, οἰμώξω, ὀλολύξω, στάξω, στενάξω, στηρίξω, στίξω, στυφελίξω, σφίξω, τρίξω· ἡ πρώτη μορφή ἢ τύπος πολλῶν ἐκ τῶν ῥημάτων τούτων ἦτο πιθανῶς εἰς γωκω, γω, καθὼς κράγω, οἰμώγω, ὀλολύγω, στάγω, ὡς ἐμποροῦμεν γὰρ τὸ συμπεράνωμεν ἀπὸ τὸν β· Ἄόριστον ἔ, κραγον, καὶ ἀπὸ τὰ παράγωγα οἰμωγή, ὀλολυγή, σταγών.

Ἄλλα ἔχουσι ξ καὶ σ εἰς τὸν μέλλοντα ὡς ἄρπάξω, εἰς μὲν τοὺς ποιητάς, ἄρπάξω· εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς, ἄρπάσω· παίζω, παίξω, Ἀττικῶς δὲ παίσω· καὶ ἄλλα τινά, εἰς τὰ ὅποια ξω εἶναι ἡ ἀρχαία μελλοντική κατάληξις, σω δὲ ἡ μεταγενεσττέρα. Εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν ἄλλων χρόνων γίνεται βάσις ποτὲ μὲν ἡ μία μορφή, ποτὲ δὲ ἡ ἄλλη, ὡς εἰς τὸ ἄρπάξω, ἀπὸ μὲν τὴν σω ἦρπακα, ἦρπασμαι, Ἀόρ. ἀ. ἦρπάσθη· ἀπὸ δὲ τὴν ξω, ἦρπάχθη (σπανιώτερον), Μέλλ. ἦρπαχθήσομαι (σπανιώτερον ἦρπασθήσομαι), καὶ ὁ Ἀόρ. β· ἦρπάγη, σπανίως ὅμως εἰς τοὺς Ἀττικούς.

Ἄλλα ἔχουσι τὸν Μέλλοντα εἰς γξω, ὅποια τὰ πλάξω, κλάξω, σαλπίζω· τὸ τελευταῖον ὅμως κάμνει συχνότερα σαλπείσω· τούτων ὁ παλαιὸς ἐνεστὼς εἶχε γγ ἀντί τοῦ ζ,